

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1474/2024
06.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Лазића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К 108/23 од 03.04.2024. године и Вишег суда у Неготину Кж1 36/24 од 09.07.2024. године, у седници већа одржаној дана 06.11.2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Лазића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К 108/23 од 03.04.2024. године и Вишег суда у Неготину Кж1 36/24 од 09.07.2024. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину К 108/23 од 03.04.2024. године окривљени АА оглашен је кривим збор извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 40.000,00 динара. Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и да приватном тужиоцу накнади трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Неготину Кж1 36/24 од 09.07.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Неготину К 108/23 од 03.04.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Мирослав Лазић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети

захтев, преинчани побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или одбије оптужбу.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП наводећи да радње које су описане у изреци пресуде као радње извршења кривичног дела, а које је предузео окривљени представљају кривично дело ометање правде из члана 336б став 2. КЗ. Ово са разлога што је окривљени увредио тужиоца у просторијама јавног тужиоца, када је у поступку саслушаван као сведок.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 170. став 1. Кривичног законика је прописано да кривично дело увреда чини онај ко увреди другог.

Одредбом члана 366б став 2. Кривичног законика је прописано да кривично дело ометање правде врши онај ко увредом, силом, претњом или на други начин омета или спречи судију, јавног тужиоца, заменика јавног тужиоца или адвоката у вршењу судијске или тужилачке функције, или адвокатске службе.

Из изреке правноснажне пресуде произилази да је окривљени оглашен кривим да је „...дана 15.06.2023. године ... у просторијама Основног јавног тужилаштва увредио приватног тужиоца на тај начин, што му је више пута, пред сведоцима ... рекао „Нераднику један, најгори си у овом јавном тужилаштву, само кафенишеш и седиш по кафићима, ништа не радиш“, при чему је био свестан и знао да тиме вређа приватног тужиоца, те је то и хтео, дакле у урачунљивом стању и са умишљајем увредио приватног тужиоца, при чему је био свестан да је његово дело забрањено.“

У овако описаним и утврђеним радњама окривљеног АА, из којих произилази да је окривљени увредио приватног тужиоца, на тај начин што му је више пута пред сведоцима рекао увредљиве речи, произилазе сва обележја, како објективна, тако и субјективна, кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ

Дакле, изреком правноснажне пресуде није описано да је окривљени увредом спречио јавног тужиоца у вршењу тужилачке функције, како се то указује захтевом, па су самим тим наводи браниоца окривљеног да је учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, од стране Врховног суда оцењени као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у преосталом делу захтева истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, у образложењу наведене повреде не указује на који начин је повређен кривични закон односно да ли је дело за које се оптужени гони кривично дело, већ полемише са чињеничним утврђењима у правноснажним пресудама, наводећи да речи које је окривљени изговорио по својој садржини јесу непријатне и за јавног тужиоца субјективно могу представљати увреду, али са становишта објективног критеријума изречене речи нису такве да би омаловажиле тужиоца.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио недозвољеним.

Поред наведеног бранилац окривљеног у захтеву истиче и да се суд није осврнуо на жалбене наводе, на који начин истиче и повреду члана 460. ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА и у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Лазића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић